

РЕШЕНИЕ

Номер 1490

20.11.2020 г.

Град Варна

В ИМЕТО НА НАРОДА

Окръжен съд – Варна

V състав

На 27.10.2020 година в публично заседание в следния състав:

Председател: Деспина Г. Георгиева

Членове: Златина И. Кавърджикова
Иванка Д. Дрингова

Секретар: Доника З. Христова

като разглежда докладваното от Златина И. Кавърджикова Въззивно гражданско дело № 20203100502754 по описа за 2020 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е образувано по въззивната жалба на Областна дирекция на МВР гр. Варна, с адрес гр. Варна, ул. „Цар Калоян“, № 2, представлявано от Даниел Стайков Пашов, чрез юк Б.Иорданова, против решение № 3634/31.07.2020г. по гр.д. № 20022/2019г. на 40-ти състав на ВРС, с което е осъдена да заплати на С. С. Д. с ЕГН ***** **сумата от общо 1073,64 лв.**, за положен и незаплатен извънреден труд в размер на 153 часа за периода от 01.12.2016г.-30.11.2019г. получен в резултат на преизчисляване на положения нощен труд с коефициент 1.143, като по отделни тримесечия стойността му е следната: – за месец декември 2016г., за 6 часа извънреден труд – 36,05 лева; за периода Януари - Март 2017г. за 16 часа извънреден труд – 97,68 лева; за периода Април-Юни 2017г. за 19 часа извънреден труд – 115,99 лева; за периода Юли-Септември 2017г. за 13 часа извънреден труд – 79,36 лева; за периода октомври – декември 2017г. за 7 часа извънреден труд – 42,73 лева. за периода Януари- Март 2018г. за положен 7 часа извънреден труд – 46,05 лева; за периода Април-Юни 2018г. за положен 16 часа извънреден труд – 116,96 лв.; за периода Юли-Септември 2018г. за 14 часа извънреден труд – 102,34 лева; за периода Октомври-Декември 2018г. за 8 часа извънреден труд – 58,48 лева; за периода Януари-Март 2019г. за 9 часа извънреден труд – 72,38 лева; за периода Април-Юни 2019г. за 13 часа извънреден труд – 104,55 лева; за периода Юли-Септември 2019г. за 17 часа извънреден труд – 136,72 лева; за месеци октомври и ноември 2019г. за 8 часа – 64,34 лева, ведно със законната лихва върху главницата считано от датата на завеждане на иска до окончателното изплащане на сумата.

Считайки обжалваното решение за незаконосъобразно и постановено при неправилно приложение на материалния закон, се моли да бъде отменено и постановено друго решение, с което исковата претенция бъде отхвърлена, като неоснователна и недоказана. Моли и за присъждане на сторените разноски.

В писмен отговор в срока по чл. 263, ал. 1 от ГПК от С. С. Д. с ЕГН ***** от

гр. Варна, ул. „К.Ф.“, № 24, ап. 6, чрез адв. Зл.Н., въззиваемият оспорва въззивната жалба, като неоснователна. Моли за потвърждаване на обжалваното решение и за присъждане на разноски.

В писмено становище вх. № 22642/22.10.2020г. въззивникът, чрез процесуалния си представител поддържа въззивната си жалба. Претендира присъждането на разноски за двете инстанции. Прави възражение за прекомерност на заплатеното от насрещната страна адвокатско възнаграждение. В о.с.з. въззиваемият, чрез процесуалния си представител моли за потвърждаване на обжалваното решение, ведно с присъждане на разноски.

За да се произнесе, настоящият съдебен състав на ВОС съобрази следното:

Производството е образувано по искова молба на С. С. Д. с ЕГН ***** от гр. Варна, ул. „К.Ф.“, № 24, ап. 6, чрез адв. Цв.Б., срещу Областна дирекция на МВР гр. Варна, с адрес гр. Варна, ул. „Цар Калоян“, № 2, представлявана от директора Даниел Стайков Пашов, с която е предявил иск по чл.178, ал.1, т.3 вр. чл.187, ал. 5, т. 2 от ЗМВР за осъждане ответника да заплати сумата **1240.32 лева** представляваща дължимо допълнително възнаграждение за положен извънреден труд за периода от **01.12.2016г. до 30.11.2019г.**, в общ размер на 148.72 часа, както следва по тримесечия: последното тримесечие на 2016г. само за месец декември 2016г. за 5.72 часа извънреден труд – 47.70 лева; за периода Януари - Март 2017г. за 14.872 часа извънреден труд – 124.03 лева; за периода Април-Юни 2017г. за 18.304 часа извънреден труд – 152.65 лева; за периода Юли-Септември 2017г. за 12.584 часа извънреден труд – 104.95 лева; за периода Октомври – Декември 2017г. за 8.008 часа извънреден труд – 66.79 лева. за периода Януари- Март 2018г. за положен 8.008 часа извънреден труд – 66.79 лева; за периода Април-Юни 2018г. за положен 14.872 часа извънреден труд – 124.03 лв.; за периода Юли-Септември 2018г. за 13.728 часа извънреден труд – 114.49 лева; за периода Октомври-Декември 2018г. за 8.008 часа извънреден труд – 66.79 лева; за периода Януари-Март 2019г. за 9.152 часа извънреден труд – 76.33 лева; за периода Април-Юни 2019г. за 12.584 часа извънреден труд – 104,95 лева; за периода Юли-Септември 2019г. за 16.016 часа извънреден труд – 135.57 лева и само за месеци Октомври и ноември 2019г. за 6.864 часа – 57.24 лева, ведно със законна лихва върху главницата от датата на предявяване на иска в съда – 06.12.2019г. до окончателното изплащане на задължението. Изложени са твърдения, че за иския период ищецът е полагал труд на длъжност „мл.инспектор“ в Група „Общинска полиция“ към ОД на МВР-Варна, поради което е бил със статут на държавен служител.

С оглед изложеното се моли за уважаване на така предявените искове, ведно със сторените по делото разноски.

В срока по чл. 131 от ГПК ответникът Областна дирекция на МВР гр. Варна, с адрес гр. Варна, ул. „Цар Калоян“, № 2, представлявана от директора Даниел Стайков Пашов, чрез юк Б.Йорданова е депозирал писмен отговор, с който оспорва предявената искова претенция, като неоснователни. Не оспорва съществуващото служебно правоотношение с ищеца в релевиращия период на сочената от него длъжност. Оспорва предявените искове с довод, че е платил всички отработени от ищеца часове нощен труд. Твърди също, че законодателят изрично е регламентирал, че продължителността на работното време при нощен труд в МВР е 8 часа на всеки 24 часа и няма как да бъде обоснована претенция за извънреден труд, попадащ извън редовното работно време, на база общите норми на КТ и ЗДСл при положение, че има действащи специални норми.

В о.с.з. на 16.07.2020г. съдът е допуснал на осн. чл. 214 от ГПК изменение на иска, посредством намаляването му по размер от 1240.32лв. на 1073.64 лв. за положения

извънреден труд от 153 часа и е прекратено производството на осн. цчл. 233 от ГПК за разликата над 1073.64лв. до 1240.32лв.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и събраните по делото доказателства намира за установено следното от фактическа страна:

Не се спори между страните, че за исковия период от 01.12.2016г. до 30.11.2019г. ищецът С. С. Д. е полагал труд като старши полицай в Група „Общинска полиция“ при ОД на МВР-Варна.

Приетата по делото фактическа обстановка не се оспорва от страните и се установява от приобщените към доказателствения материал по делото, а именно: кадрова справка на С. С. Д., справка за въведени болнични листи и и платежни бележки за начислени и изплатени часове за положен извънреден труд от Данов и същите са ползвани от приетата по делото ССЧЕ.

От заключението на вещото лице по допуснатата съдебно-счетоводна експертиза, която съдът кредитира като обективно и компетентно изготвено, се установява, че за периода от 01.12.2016 г. до 30.11.2019 г., С. С. Д. е положил общо 1056 часа нощен труд. Положеният нощен труд в размер на 1056 ч., не е бил преизчислен от въззивника с коефициент 1.143 за превръщането му в дневен труд. Съобразно експертизата, за положения от него нощният труд, приравнен в дневен с коефициент 1,143, или 1208.46 часа, се дължи допълнително от ОД на МВР-Варна брутно възнаграждение в общ размер на 1073.64 лева за разликата от 153 часа дневен извънреден труд.

Въз основа на така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата, инициирала настоящото въззивно произнасяне, е подадена в срок, от надлежно легитимирана страна, при наличието на правен интерес от обжалване, поради което е допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Съгласно чл. 269 от ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част.

В обхвата на така посочените въззивни предели, настоящият съдебен състав на ВОС намира решението за валидно и допустимо в обжалваната част.

По отношение на неправилността на първоинстанционния съдебен акт, съобразно чл. 269, ал.1, изр. второ от ГПК, въззивният съд е ограничен от посочените в жалбата оплаквания. Релевираните от въззивника такива се свеждат до начина на изчисляването на положените часове труд – дължи ли се превръщане на часовете, положен нощен труд в дневен, съответно дължи ли се заплащане на извънреден труд за така преобразуваните часове труд.

Не се спори, че страните са обвързани от служебно правоотношение по ЗМВР в спорния период, доколкото Данов е държавен служител в ОД на МВР-Варна. Приложимият закон, уреждащ този вид обществени отношения е ЗМВР, който е специален по отношение на ЗДСл по аргумент от чл. 142, ал. 2 ЗМВР.

С оглед характера на заеманата длъжност през процесния период Данов е полагал труд през нощта (22.00 – 06.00 часа), а отработеното работно време се е изчислявало сумарно, за което обстоятелство също липсва спор между страните.

Съгласно разпоредбата на чл. 176 от ЗМВР брутното месечно възнаграждение на държавните служители на МВР се състои от основно месечно възнаграждение и

допълнителни възнаграждения. Сред предвидените в същия закон допълнителни възнаграждения е и допълнително месечно възнаграждение за извънреден труд – чл.178, ал.1, т.3 от ЗМВР.

Разпоредбата на чл. 187, ал. 3 от ЗМВР регламентира, че работното време на държавните служители се изчислява в работни дни - подневно, а за работещите на 8-, 12- или 24-часови смени - сумирано за тримесечен период. Работата извън редовното работно време се компенсира с допълнителен платен годишен отпуск за работата в работни дни и с възнаграждение за извънреден труд за работата в почивни и празнични дни - за служителите на ненормиран работен ден; възнаграждение за извънреден труд за отработени до 70 часа на отчетен период - за служителите, работещи на смени – чл. 187, ал. 5, т. 2 от ЗМВР., а извънредният труд по ал. 5 се заплаща с 50 на сто увеличение върху основното месечно възнаграждение-чл. 187, ал. 6 от ЗМВР.

Редът за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата на държавните служители извън редовното работно време, режимът на дежурство, времето за отдих и почивките за държавните служители се определят с наредба на министъра на вътрешните работи. За периода от 19.08.2014 г. до 01.04.2015 г. е действала Наредба № 8121з-407/11.08.2014 г. (ДВ, бр. 69 от 19.08.2014 г., в сила от 19.08.2014г, отм., бр. 40 от 2.06.2015 г., в сила от 1.04.2015 г). От 01.04.2015г. до 29.07.2016г. е действала Наредба № 8121з-592/25.05.2015 г., която е била отменена с Решение № 8585 от 11.07.2016 г. на ВАС по адм. д. № 5450/2016 г., обнародвано в ДВ бр. 59 от 29.07.2016 г. От 02.08.2016г. до отм. ДВ бр. 3/10.01.2020, в сила от 14.01.2020, но действала в исковия период е Наредба № 8121з-776 от 29.07.2016 г. (обн., ДВ, бр. 60 от 2.08.2016 г., в сила от 2.08.2016 г). Текстовете на чл. 3, ал. 3 и в трите наредби са идентични, като гласят, че при работа на смени е възможно полагането на труд и през нощта между 22,00 и 6,00 ч., като работните часове не следва да надвишават средно 8 часа за всеки 24-часов период.

Съобразно чл. 31, ал. 2 от Наредба № 8121з-407/11.08.2014 г. (ДВ, бр.69 от 19.08.2014 г., отм. ДВ, бр.40 от 2.06.2015 г., в сила от 1.04.2015 г.). при сумирано отчитане на отработеното време общият брой часове положен труд между 22,00 и 6,00 ч. за отчетния период се умножава по 0,143. В следващите две Наредби № 8121з-592/25.05.2015 г и № 8121з-776/29.07.2016г, последната приложима към процесния период 01.12.2016г. до 30.11.2019 г., липсва изрична регламентация за преизчисляване на нощния труд в дневен. Доколкото в последните две наредби е посочено, че отново се касае за сумарно отчитане на работното време, но не е посочен алгоритъм за преизчисляване, е налице празнота и следва да се приложи субсидиарно чл. 9 ал. 2 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата, която гласи, че при сумирано изчисляване на работното време, нощните часове се превръщат в дневни с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време, или коефициент 1,143. В противен случай би се поставил държавния служител в МВР в неравностойно положение спрямо работниците по трудови правоотношения, чиито правоотношения се регулират от КТ.

По изложените съображения исковата претенция за заплащане на извънреден труд за процесния период, получен след преобразуване на положените часове нощен труд в дневен, се явява доказана по основание. От събраните по делото доказателства се установи, че ищецът, за периода от 01.12.2016 г. до 30.11.2019 г., е положил 1056 ч. нощен труд, който преизчислен с коефициент 1.143 за превръщането му в дневен труд, възлиза общо на 1208.46ч., като дължимото възнаграждение съобразно ССчЕ, явяващо се разлика с вече заплатеното е в размер на 153часа и възлиза на сумата от **1073.64 лева**.

Предявеният иск е основателен. Главницата се дължи ведно със законната лихва, считано от датата на завеждане на иска в съда-06.12.2019г. до окончателното изплащане на задължението.

Поради съвпадане на изводите на ВОС с тези в първоинстанционното решение , последното следва да бъде потвърдено, включително в частта за разноските.

При този изход на спора, не се следват разноски в полза на въззивника. Въззиваемият е направил искане за присъждане на разноски, представяйки доказателства за заплатено адвокатско възнаграждение от 360.00лв. с ДДС, съгласно представения договор за правна защита и съдействие и списък по чл. 80 от ГПК на л. 28 и 29 по делото, а въззивното дружество е възразило за прекомерност. Претенцията за разноски за въззивната инстанция е основателна до размера на **360.00лв. с ДДС**, на осн. чл. 78, ал. 1 от ГПК, като същият е минималният по чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения от 300.00лв., с начислено ДДС. Направеното възразение за прекомерност е неоснователно, въпреки действително ниската фактическа и правна сложност на спора.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 3634/31.07.2020г. по гр.д. № 20022/2019г. на 40-ти състав на ВРС, с което Областна дирекция на МВР гр. Варна, с адрес гр. Варна, ул. „Цар Калоян“, № 2, представлявано от Даниел Стайков Пашов, е осъдена да заплати на С. С. Д. с ЕГН ***** от гр. Варна, ул. „К.Ф.“, № 24, ап. 6 **сумата от общо 1073,64 лв.**, за положен и незаплатен извънреден труд в размер на 153 часа за периода от 01.12.2016г.-30.11.2019г. като за отделните тримесечия стойността му е следната: за месец Декември 2016г. за 6 часа извънреден труд – 36,05 лева; за периода Януари - Март 2017г. за 16 часа извънреден труд – 97,68 лева; за периода Април-Юни 2017г. за 19 часа извънреден труд – 115,99 лева; за периода Юли-Септември 2017г. за 13 часа извънреден труд – 79,36 лева; за периода Октомври – Декември 2017г. за 7 часа извънреден труд – 42,73 лева. за периода Януари- Март 2018г. за положен 7 часа извънреден труд – 46,05 лева; за периода Април-Юни 2018г. за положен 16 часа извънреден труд – 116,96 лв.; за периода Юли-Септември 2018г. за 14 часа извънреден труд – 102,34 лева; за периода Октомври-Декември 2018г. за 8 часа извънреден труд – 58,48 лева; за периода Януари-Март 2019г. за 9 часа извънреден труд – 72,38 лева; за периода Април-Юни 2019г. за 13 часа извънреден труд – 104,55 лева; за периода Юли-Септември 2019г. за 17 часа извънреден труд – 136,72 лева и за месеци Октомври и Ноември 2019г. за 8 часа – 64,34 лева, ведно със законната лихва върху главницата считано от датата на завеждане на иска-06.12.2019 до окончателното изплащане на сумата.

ОСЪЖДА Областна дирекция на МВР гр. Варна, с адрес гр. Варна, ул. „Цар Калоян“, № 2, представлявана от директора Даниел Стайков Пашов, да заплати на С. С. Д. с ЕГН ***** от гр. Варна, ул. „К.Ф.“, № 24, ап. 6 разноски за въззивната инстанция в размер на **360.00лв. с ДДС**, на осн. чл. 78, ал. 1 от ГПК.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, предвид разпоредбата на чл. 280, ал. 3, т. 1, предл. 1 от ГПК.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

ОСОБЕНО МНЕНИЕ на съдия Деспина Георгиева

За да бъде уважен иск за заплащане на неизплатено трудово възнаграждение на служител за положен от него извънреден труд, следва да бъде установено, че ищецът е бил на служба за посочения период и че **действително е положил труд, който се счита за извънреден** и че същият не му е бил заплатен.

По първата предпоставка няма спор и от доказателствата по делото се установи, че през процесния период ищецът е бил в служебно правоотношение, заемайки посочената длъжност, като е работил на 12/ 24-часови смени.

Твърденията на ищеца са, че при даване на 12/ 24-часови смени фактически е полагал труд над нормативно установената продължителност на служебното време, който не бил компенсиран. Затова **спорният въпрос е правен**. Същият се концентрира върху това доколко положените от ищеца часове нощен труд надвишават нормативно определените такива, поради което следва да бъдат преизчислени в часове дневен такъв чрез умножаване с коефициент 1,143, т.е. следва ли резултатът от изчислението да се счита за извънреден труд, респ. да се начисли и заплати като такъв с допълнително възнаграждение, на осн.чл.178 ал.1 т.3 ЗМВР.

Затова в тежест на ищеца е установяването на положения труд извън нормативно определеното служебно време, а за ответната страна - че ищецът е бил компенсиран с дължимата почивка, респ.с допълнително възнаграждение.

За процесния период са приложими нормите на **ЗМВР** /обн.ДВ бр.53/27.06.2014г, посл. изм. бр.26/ 28.03.2017/.

Действащият ЗМВР в чл.142 ал.1 урежда две категории служители в МВР– държавни служители, чийто статус се урежда със ЗМВР, и лица, работещи по трудово правоотношение, чийто статус се урежда от КТ и ЗМВР. В рамките на действащия закон за две години статусът на служителите в МВР е бил променян два пъти:

С **§36** от ЗИД ЗМВР (обн.ДВ бр.14/20.02.2015/ разпоредбата на чл.142 ал.1 ЗМВР е изменена и са обособени вече три категории служители:

т.1 държавни служители–полицейски органи и органи по пожарна безопасност и защита на населението;

т.2 държавни служители и

т.3 лица, работещи по трудово правоотношение.

Съгл.**§86** от същия изменителен закон, разпоредбите на действащото законодателство за държавните служители по чл.142 ал.1 т.1 ЗМВР се прилагат за държавните служители в МВР, заемащи длъжности за държавни служители по чл.142 ал.1 т.2 ЗМВР, чиито служебни правоотношения не са прекратени към 1 април 2015 г.

Независимо от извеждането в две отделни категории полицейските органи и органите по пожарна безопасност и защита на населението от една страна, и държавните служители от

друга, законодателят продължава да придава на държавните служители по чл.142 ал.1 т 2 ЗМВР статуса, с който се ползват държавните служители по ЗМВР.

Въз основа на горното следва, че ищецът попада в категорията субекти по служебно правоотношение, за които са приложими изключително нормите на ЗМВР.

Нормата на чл.187 ал.1 ЗМВР визира, че нормалната продължителност на работното време на държавните служители в МВР е 8-часа дневно и 40 часа седмично при 5-дневна работна седмица. В ал.3 /в редакцията от 14.10.2016/ е посочено, че „работното време на държавните служители се изчислява в работни дни - подневно, а за работещите на 8-, 12- или 24-часови смени - сумирано за тримесечен период. Определянето на 24-часова смяна е по изключение. Поради спецификата на дейността в Медицинския институт на МВР може да се определя и 6-часова смяна. При работа на смени е възможно полагането на труд и през нощта между 22.00 и 6.00ч., като работните часове не следва да надвишават средно 8 часа за всеки 24-часов период. От това следва, че трудът с 8-часова продължителност, полаган от работещите на смени държавни служители, в интервала от 22.00 до 6.00 часа, се явява ношен.

Нормата на чл.187 ЗМВР е специална спрямо общите правила, установени с КТ, а хипотезата на ал.3 в редакцията ѝ от 2016г - и по-нова, което изключва прилагането на по-стария общ закон, а още повече на по-ниски по ранг нормативни разпоредби, съдържащи се в наредби, правилници и пр. Казано с други думи, специалният закон въвежда еднаква продължителност на работното време на служителите в МВР през деня и през нощта – по 8 часа в сравнение с работното време за работниците и служителите по трудови правоотношения, установени по КТ. В последния, съгл.чл.140 ал.1, е предвидено, че нормалната продължителност на седмичното работно време при 5-дневна работна седмица, през нощта е 35 часа. Това различие се обуславя от функциите, вменени с чл.2 ал.1 ЗМВР на служителите от МВР-за защита на правата и свободите на гражданите, противодействието на престъпността, защита на националната сигурност, опазването на общественият ред и пожарна безопасност и защита на населението, напълно кореспондираща с нормата по чл.105 ал.2 от Конституцията овластяваща изпълнителната власт да осигурява обществения ред и националната сигурност на гражданите и Държавата.

На следващо място. Необходимо е да се прави **разграничение между ношен и извънреден труд.**

Както се посочи по-горе, **ношен** е трудът, полаган през нощта между 22.00 и 6.00ч.

Извънреден е трудът, **реално** положен от служителя по разпореждане или без такова, но със знанието и без противопоставянето на работодателя и който труд попада **извън** установеното за служителя работно време по график. Нормата на чл.187 ал.7 /в редакцията ѝ от 2015г/ лимитира извънредния труд, който не може да надвишава 70 часа на тримесечен период и 280 часа годишно, а разпоредбите на ал.5 и ал.6 указват как следва да бъде вземзден положението от служителя извънреден труд. Или, **законодателят е направил ясно разграничение между извънреден и ношен труд.**

Правото на изплащане на допълнително възнаграждение за **ношен труд** е регламентирано в чл.179 ал.1 ЗМВР. В ал.2 на същия член е посочено, че размерът на допълнителните възнаграждения за ношен труд се определя със Заповед на Министъра на вътрешните работи, докато размерът на допълнителните възнаграждения за **извънреден труд** е определено още в самия закон - за служителите, работещи на смени, се компенсира с възнаграждение за извънреден труд в размер на 50% увеличение върху основното месечно възнаграждение /чл.187 ал.6 ЗМВР/. Следователно, допълнителните

възнаграждения за двата вида труд се изплащат по различен ред и размерът им е регламентиран в различни нормативни актове.

В нормата на чл.187 ал.9 ЗМВР изрично е предвидена делегация на М-ра на вътрешните работи да определи реда за разпределянето на работното време, за неговото отчитане и за компенсирането на работата на държавните служители извън установеното редовно работно време /така в Решение № 55/7.04.2015г по гр.д.№ 5169/2014г на ВКС-III ГО/.

На осн.чл.187 ал.9 ЗМВР са приети **Наредба № 8121з-592/25.05.2015г** за реда за организацията и разпределянето на работното време, режима на дежурство, време за отдых и почивките на държавните служители в МВР,отм. с Решение № 8585/11.07.2016г на ВАС по адм.д. № 5450/2016г /обн.ДВ 59/29.07.2016г/, и **Наредба № 8121з-776/29.07.2016г** за реда за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режимът на дежурство, времето за отдых и почивките за държавните служители в МВР /обн.ДВ 60/02.08.2016г, в сила от 2.08.2016г/. В чл.3 ал.3 и на двете е указано, че служителите в МВР е възможно да полагат труд през нощта между 22.00ч до 6.00ч, като работните часове не следва да надвишат средно 8-часа за всеки 24-часов период, което съответства на чл.187 ал.3 ЗМВР.

Положеният нощен труд се остойностява в съответствие със **Заповед № 8121з-791/28.10.2014г** на Министъра на вътрешните работи, в която в т.1 е посочено, че за всеки отработен нощен час или част от него, на служителите се заплаща допълнително възнаграждение в размер на 0,25лв. В т.5 от същата заповед е посочено, че допълнителните възнаграждения по т.1, 2 и 3 се отчитат в часове и се изплащат след представяне в съответните финансови звена на протокол–приложение № 5 към чл.32 ал.1 и чл.33 от Наредбата № 8121з-407/11.08.2014г.

Или, ако положеният нощен труд е бил в рамките на установеното работно време от 8 часа, то той не се явява извънреден и затова се заплаща като нощен по определената в Заповедта на Министъра на вътрешните работи тарифна ставка.

В обобщение следва, че липсва нормативна празнота, която да налага субсидиарното приложение на КТ, а още по-малко на подзаконовите нормативни актове, приети въз основа на КТ, и по-конкретно нормата на **чл.9 ал.2 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата**, приета с ПМС № 4/17.01.2007 за преобразуването на часовете нощен труд /НСОРЗ/ с коефициент 1,143. **Нормата е неприложима за служебните правоотношения по ЗМВР, тъй като според по-новия и специален закон, какъвто се явява ЗМВР, нормалната продължителност на дневното и нощното работно време е еднаква – по 8 часа.**

В допълнение може да се посочи и това, че коефициентът 1,143 е определен в **Писмо изх.№ 94-НН-198/29.08.2011г на МТСП**, което се явява задължително предписание за всички работодатели по **трудови** правоотношения. Същото е издадено в качеството му на орган, осъществяващ контрола по спазването на трудовото законодателство „когато нормалната продължителност на дневното работно време е 8 часа /чл.136 ал.3 КТ/ и нормалната продължителност на нощното работно време е 7 часа /чл.140 ал.1 КТ/, съотношението е 8ч/7ч, т.е. коефициентът за превръщане на нощните часове в дневни е равен на 1,143. Целта на този коефициент е да определи така възнаграждението на работника или служителя, че когато той работи 7 часа през нощта, да получава трудово възнаграждение като за 8 часа. Следователно, превръщането на нощните часове в дневни, съгласно НСОЗ, е установено с цел увеличаване заплащането на нощния труд /за да не бъде ошетен работникът, работил през нощта и да получи по-малко ТВ от този , който е работил през деня/, а не е с цел заплащане на извънреден труд

по смисъла на чл.143 ал.1 КТ. Да се мисли противното /като се преизчисляват часовете нощен труд с коефициент 1,143 и получените допълнителни часове да се заплащат като извънреден труд/ би довело до поставяне в по-неблагоприятно положение работещите по трудови правоотношения спрямо служителите по служебни правоотношения, регламентирани от ЗМВР, които два вида правоотношения са установени в закона, както се посочи по-горе.

По отношение на конкретния случай следва да се приеме, че ищецът през процесния период е работил на смени по утвърдени графици за дежурства. Отработеното време се отчита в часове, което се сравнява с нормата за съответния месец, получена при умножаването на броя на работните дни за месеца по 8. Когато отработените часове не превишават месечната норма, на ищеца се заплаща само допълнително възнаграждение за нощен труд в размер на 0,25лв за всеки час нощен труд. Само в случай, че е отработил в повече от нормата, тогава часовете в повече следва да бъдат компенсирани с възнаграждение за извънреден труд.

От приетото заключение по ССЧЕ се установява, че на ищеца са били заплатени всичките часове нощен труд, остойностени по съответната тарифна ставка. **Не се установява ищецът да е полагал часове труд над установената норма за процесния период.**

Следва да се посочи и това, че още в обстоятелствената част на исковата си молба ищецът не твърди да е полагал извънреден труд над установения в ЗМВР норматив, а претендира само преизчисляване на положения от него нощен труд, попадащ в рамките на 12/24-часовите дежурства по график.

Изложеното дотук налага **извода за неоснователност** на претенцията, **тъй като не се установи да е работил реално извън установеното за него работно време по график**, т.е. да е полагал труд над установения норматив, който извънреден труд също е лимитиран, съгл.чл.189 ал.7 ЗМВР, и не би могъл да надвишава 70 часа за тримесечен период и 280 часа годишно.

Поради изложеното претенцията се явява неоснователна.

окр.с-я Д.Георгиева

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____